عکس: پیام پارسامی

درباره استراتژی پرسپولیس مقابل اولسان

باید خورشید را بگیرید تا ستاره‌ها درخشند

دیدگاه

بهمن فروتن ■ مربی فوتبال

طبیعی است که جنگ با کره‌ای‌ها جنگ حاشیه‌ای است. یادم می‌آید ادولاتک سرمربی بایرن چندین امتیاز از اتورهاگل سرمربی وردربرمن عقب بود و فاصله داشت اما با چه جنگ‌های حاشیه‌ای سرانجام از رهاگل برد و قهرمان شد. نمی‌دانم چه سالی بود اما خیلی کارها کردند. مثلاً دو شب قبل از بازی رهاگل را بردند برنامه نود خودشان و او را از تیم خودش جدا کردند، در بازی رودررویشان پنالتی برمن خراب شد و به تیرک خورد و... همه این کارها را کردند تا بایرن قهرمان شود. آن موقع به این نتیجه رسیدم که جنگ‌های حاشیه‌ای چقدر برای قهرمانی‌ها اهمیت دارد.

در وهله اول چون این بازی، بازی همه است حالا فنی یا احساسی همه نظر می‌دهند و طبیعی است که بازیکنان پرسپولیس در مقابل یک حاشیه‌ای قرار می‌گیرند که شبیه حاشیه‌های معمولی بازی‌های هفتگی‌شان نیست. بازیکنان پرسپولیس هر هفته تقریباً برای پرسپولیسی‌ها بازی می‌کنند اما الان برای مردم ایران بازی خواهند کرد و این خیلی متفاوت است و بار پرسپولیس را زیاد خواهد کرد. حالا از برانکو گرفته تا خیلی‌های دیگر می‌گویند پرسپولیس قهرمان است و بازیکنان پرسپولیس در مقابل یکسری هیچاناتی قرار گرفته‌اند که اینها مجازی نیست، واقعی است. طبیعتاً هیجان وقتی از حد معمول بیشتر شود باید تمرین شود. پرسپولیس به قائمشهر می‌رود یا مسجد سلیمان و بازی می‌کند. اینها هم هیجان دارد اما هیجان لیگ قهرمانان و فینالی که همه دنیا می‌بینند، نیست. بنابراین این هیجان‌ها تمرین شده نیست. جلال چراغپور، من، فرزاد حبیب اللهی درباره این بازی نظر می‌دهند. مردم هم نظر می‌دهند. به پیروانی و کادرفنی نامه می‌زنند که پرس کنید چون این بازی همه است و فقط برای پرسپولیسی‌ها نیست. بنابراین وقتی برانکو می‌گوید پرسپولیس قهرمان است و مردم هم قهرمانی می‌خواهند، این هیجان تمرین شده نیست و باید هیجان را به انرژی تبدیل کنند. اگر هم به انرژی تبدیل نشود تبدیل می‌شود به استرس و ترس که بازیکنان را علیل و فلج می‌کند. خب پس مسأله این است که در وهله اول کادرفنی این هیجانات را باید قبل از بازی با صحبت کردن تبدیل به انرژی کند. درست است که این تیم برای مردم بازی می‌کند اما برای بازیکنان وقتی اجبار بردن توی کار بیاید یک طور دیگری بازی می‌کنند. یعنی دفاع کردن را فراموش می‌کنند. آنها ده‌ها هیجان دارند که هدفش برد است و برای این ده‌ها هیجان بازی کردن استرس و ترس بازیکنان را زیاد می‌کند. به همین دلیل من می‌خواهم شروع کنم به اینکه ما (پرسپولیس) در ۵ دقیقه اول باید چطوری بازی کنیم و این شروع کار است.

طبیعی است که در این مسابقه حتی سیدجلال هم با ترس و هیجان توی زمین می‌رود. اینجا رسم است بازیکنی خوب بازی می‌کند که فکرش باز باشد. فکر باز بودن یعنی اینکه توی پستوی مغزت افکاری غیر از بازی نباشد بنابراین کادرفنی از تمام نظریاتی که داد شده باید به نوعی استفاده کنند تا فکر بازیکن راحت و آزاد باشد.

در شروع بازی و ۵ دقیقه اول چون ترس هست، التهاب هست و هیجان هست بهتر است که ما روی بیاوریم به یک بازی هوایی و حالا اصطلاح خودمان بازی علی اصغری. در ۵ دقیقه اول بازیکن نباید هیچ زنجیری از کارهای سخت و پیچیده به پایش بسته شود. راحت‌ترین کار این است که اگر گلر پرسپولیس یا مدافعان میانی در ۵ دقیقه اول توپ گرفتند آن را به دورترین نقطه از دروازه خودشان بفرستند. خیلی از تیم‌های بزرگ این کار را انجام می‌دهند. تنها تیمی که سراغ دارم تحت هیچ شرایطی این کار را نمی‌کند بارسلوناست که آن هم شرایط قبل را ندارد اما بازیکنانش چنان توانایی دارند که هیچ‌وقت توپ بلندی را نمی‌زنند ولی بقیه تیم‌های بزرگ در بازی‌های خیلی مهم در پنج دقیقه نخست به این شکل بازی می‌کنند.

خب مطمئناً ما اولسان را تجزیه و تحلیل کرده‌ایم. اول از هر چیز من خودم در تیم‌هایم با سیستم ۱-۴-۵ بازی می‌کنم و معتقدم مدرن‌ترین سیستم است. برای پرسپولیس هم سیستم خوبی است اما نه برای بازی مقابل حریفان داخلی. من معتقدم اگر یحیی رو به سیستم ۱-۳-۲-۴ بیاورد بهتر است به چند دلیل مختلف:

به نظر من کمال باید در این بازی باشد برای اینکه تیم‌های قوی همیشه حداقل ۴ تا بازیکن خوب دارند که از این ۴ تا دو تایشان در خط هافبک بازی می‌کنند. من معتقدم یحیی باید برود برای پرس در یک سوم میانی زمین حریف یعنی جنگ را ببرد توی مرکز زمین برای ۵ دقیقه اول. توپ‌های بلندی که زده می‌شود آنها مطمئناً می‌روند برای اینکه بازی را روی زمین انجام دهند چون معتقدند پرسپولیس از آنها ضعیف‌تر است. پرسپولیس باید برود به جنگ تن به تن در یک سوم میانی زمین حریف و باید سعی کند توپ را زیاد از زمین خارج کند و پرتاب به دست بیاید؛ یا برای حریف یا برای خودش. اینطوری در ۵ دقیقه اول برای خودش زمان می‌خرد. حالا چرا باید زمان بخریم؟ کنترل توپ‌های بلند مشکل است و وقت می‌برد تا مدافعان حریف توپ را بگیرند و بازیسازی کنند. ما اگر حریفمان را در یک سوم میانی یارگیری کنیم با پرتاب‌ها و با خطاهایی که در یک سوم میانی زمین حریف می‌گیریم و می‌دهیم اگر توپ را به آنها بدهیم آنها بلند نمی‌فرستند بنابراین در پنج دقیقه اول متوجه می‌شویم آنالیز ما درست بوده یا نه. ما در آنالیز می‌گوییم اینها (اولسان) چهار تا بازیکن خوب دارند و ما سعی می‌کنیم اینها را با دبل کردن یارگیری کنیم و از کار بیاندازیم ولی با این کار در همان پنج دقیقه اول بازیکنان و کادرفنی پرسپولیس متوجه می‌شوند شاید مثلاً شماره ۸ آنها خوب نباشد و به جایش شماره ۶ شان خوب باشد. ما از قبل در آنالیزمان دیده‌ایم که ۸ شان عالی است و می‌خواهیم او را دبل کنیم و از کار بیاندازیم اما با توپ‌های بلند می‌فهمیم که ۸ شان عالی نیست و باید برویم ۶ را دبل کنیم. باید در این پنج دقیقه بگردیم و ببینیم بازیکنان فعال آنها که توپ را پایین می‌آورند کدام‌ها هستند. همیشه نقطه قوت و ضعف حریف از پیش تعیین شده نیست و باید اینها را در ۵ تا ۱۰ دقیقه اول پیدا کنیم. گاهی ۵-۴ تا بازیکن حریف فعالند گاهی نه چون یکی دو تایشان روز بازی‌شان نیست ولی دو تای دیگر فعالند.

وقتی ۵ دقیقه گذشت ما هنوز مدرن بازی نمی‌کنیم. یعنی نمی‌توانیم با گلر بازی کنیم و توپ را با مدافعان بچرخانیم. باید توپ را زود برسانیم به خط هافبک‌مان آن هم هافبکی که نزدیک دروازه حریف بازی می‌کند. باید سعی کنیم مالکیت توپ داشته باشیم؛ حالا می‌شود از سه تا پاس به بالا باشد اما اگر سه تا پاس هم دادیم قبول است.

پرسپولیس به صورت تاریخی یک تیم تهاجمی است و بازیکنانش باید سعی کنند هیجان حریف تبدیل به انرژی نشود و به استرس تبدیل شود. زمانی این اتفاق می‌افتد که از یک سوم نیمه حریف پرس کنیم. پرس در یک سوم دفاعی آنها خطرناک است چون دفاع ما از دروازه دور می‌شود. پرس از زمین خودمان هم خطرناک است و ممکن است با یک سانترگل بخوریم. باید یک سوم میانی هدف اولیه‌مان باشد و برویم به جنگ کره در این منطقه. نباید تک به تک‌ها را رو به جلو ببریم بلکه باید رو به عقب ببریم یعنی قدرت حریف را کم کنیم، به این دلیل که هیجانات آنها را تبدیل به استرس کنیم در عین حال که هیجانات خودمان را با گرفتن توپ و یک مقدار پاسکاری تبدیل به انرژی و خونسردی می‌کنیم. در این صورت هر چه بازی رو به جلو برود ما خونسردتر می‌شویم. چطوی؟ اگر حریف خطر روی دروازه ما ایجاد نکند. وقتی حریف را در یک سوم میانی زمین خودش درگیر کنیم و سعی کنیم هر درگیری را ببریم یا توپ را به اوت بزنیم استرس را می‌بریم توی تیم حریف. بعد حریف جا می‌خورد و می‌بیند تیمی که از پرسپولیس تصور می‌کرده مقابلش نیست و حالا دیگر آنها قویتر نیستند. اگر هدف این باشد که توپ را فوری ببریم توی هجده قدم حریف، آنجا گیر کنیم و حریف را درگیر کنیم کارمان سخت می‌شود. باید هدف‌مان این باشد که کمال توپ را بگیرد ولی کمال نباید کمال هر بازی که قبلاً بوده، باشد. کمال کارت زرددار در این بازی به درد نمی‌خورد. او باید هنر توپگیری بدون کارت زرد را یاد بگیرد چون اگر در بیست دقیقه اول کارت زرد بگیرد کارمان ساخته است چون او بلد نیست بازی را با همان یک کارت زرد تمام کند. هدف او باید این باشد که توپ بگیرد آن هم در یک سوم میانی زمین حریف.

خب در این بیست دقیقه ما یک مقدار کار بازیکنان‌مان را راحت می‌کنیم و توی پیچیدگی‌ها نمی‌بریم. در پنج دقیقه اول بازیکنان تا جایی که می‌توانند باید زیر توپ بکشند. طوری زیر توپ بزنند که به دست گلرشان نرسد و به مدافعان‌شان برسد. اگر مدافعان بخواهند توپ را پایین بیاورند و استپ کنند تیم شما می‌رسد که منتظر برگشت توپ باشد. در این زمان مالکیت توپ کار سختی است اما تو با این کار ۵ دقیقه اول کار سخت را می‌دهی به حریف کره‌ای و حالا می‌گویی بفرما، منتظرم بیایی توی زمینم و می‌توانی سوار بازی شوی. وقتی در بیست دقیقه اول هدف راحت باشد و تیم شما دنبال کار ترکیبی و پیچیده نباشد باید انتظار بازی سخت را از کره‌ای‌ها داشته باشی که برای مالکیت توپ در زمین خودشان تلاش می‌کنند. شما هم دنبال حداقل سه تا پاس یا بیشتر هستی و اگر اینطوری بازی کنیم بعد از بیست دقیقه ما را به یک برتری روحی روانی می‌رساند.

حالا تیم کره رفته است توی کار سخت مالکیت توپ، ما هم با دبل کردن بازیکنان کلیدی تا می‌توانیم باید خطا و اوت بگیریم؛ خطاهای عقلانی که کارت نداشته باشد. حالا بعد از بیست دقیقه وقتی دیدیم از نظر روحی روانی کمتر از آنها نیستیم بازیکن قد می‌کشد. در بیست دقیقه اول باید بازیکن قد بکشد نه اینکه کوچولو شود. اگر پرسپولیس با کار سخت شروع کند یعنی دنبال مالکیت توپ، استفاده از نقطه ضعف آنها باشد، سانتر انجام دهد، بازیسازی کند، توپ را به گلر بدهد و بگیرد و فلان و فلان، بازیکن کوچک می‌شود و حریف کار ساده را می‌گیرد و وقتی توپ را گرفت می‌آید سراغت. بنابراین در بیست دقیقه اول باید بازی‌مان را راه بیندازیم و زمانی که از نظر روحی سوار بازی شدیم شروع کنیم به انجام کارهای فنی‌مان.

در این موقعیت چون داریم ۱-۳-۲-۴ بازی می‌کنیم به بازیکن نوک حمله‌مان باید بگوییم بین دو تا بک وسط آنها کار کند و به هیچ نباید بگذاریم برود سراغ بک چپ و راست آنها چون تحلیل می‌رود. نوک ما باید آنجا مانور بدهد تا بک وسط‌های آنها نتوانند تا خط نیمه جلو بیایند و پاس صادر کنند. پاسی که بک وسط از هجده قدم خودشان صادر می‌کند را ما می‌گیریم ولی پاسی که از نیمه زمین صادر می‌کند خطرناک می‌شود چون پشت هجده قدم ما گیر می‌کند.

حالا باید با صبر و حوصله بازیکنان پرسپولیس با خودشان قرار بگذارند که ما امروز می‌خواهیم از یک و نیم شانس گلزنی‌مان دو تا گل بزنیم چون اگر با این هدف به زمین بروند که ۱۰ تا شانس درست کنند که یک گل بزنند تا آخر بازی عصبی خواهند بود. باید ببینند بازی‌های قبلی که آل کثیر گل زد چقدر ساده زد. سرش را نگه داشت و توپ را گل کرد. آدم شانس را گیر می‌آورد اما آدم‌ها باید با شانس‌های‌شان شلخته بازی درنیاورند. شانس زیاد بازیکنان را شلخته می‌کند. پس هدف پرسپولیس باید این باشد جنگ رو به دروازه‌اش را ببرد و دائم منتظر شانس‌های زیاد نباشد. گاه برود سمت راست، گاه چپ، گاه پاس توی هجده قدم بدهد ولی باید چه در ۹۰ دقیقه چه در ۱۲۰ دقیقه منتظر آن یک و نیم شانس گلزنی بماند و اگر از آن ۱/۵ شانس ۲ تا نزد حتماً یک گل را بزند. پس ما ۲۰ دقیقه اول را گفتیم. برای ۲۵ دقیقه بعد هم باید مورینیویی بازی کنند. البته مورینیو هم مقابل لیورپول اشتباه کرد و رفت در یک سوم زمین خودش دفاع کند که باخت.

باز هم می‌گویم کمال نباید کارت بگیرد چون باید بهترین بازیکن‌شان را از کار بیندازد. کمال محکم است اما باید فقط با بازیکن حریف بدود. نباید توپش را بگیرد بلکه باید فکرش را بگیرد. زمانی می‌تواند فکرش را بگیرد که پوست به پوست با او بدود. وقتی همواره با بازیکن خلاق حریف بدوی فکرش و دیدش را گرفته‌ای. وقتی ما بازیکن متفکر و خلاق شان را با کمال از کار انداختیم می‌توانیم در جاهای دیگر دبل کنیم و اجازه بازی باهوش را به کره‌ای‌ها ندهیم. کره‌ای‌ها نباید جلوی ما بازی باهوش انجام دهند. اگر کمال مغز متفکر حریف را از کار بیندازد جای دیگری می‌شود دبل‌شان کرد. وقتی هم نوک حمله ما نگذارد بک وسط‌های آنها جلو بیایند دیگر حریف چیزی ندارد. تو باید خورشید را بگیری تا ستاره‌ها ندرخشند.

این بازی هوش می‌خواهد. اگر ما نیمه اول را صفر- صفر ببریم توی رختکن آن وقت با غیرتی که بازیکنان ما دارند و با اعتماد به نفسی که از صفر- صفر پیدا می‌کنند و برداشتی که داشتیم که اینها چیزی سرتر از ما ندارند آن وقت در نیمه دوم پرسپولیس برنده خواهد بود. با این حساب که تیم حریف ۷ تا بازی در بیست روز کرده و پرسپولیس استراحت داشته نباید ساده شوند و در شروع بازی پرس کنند تا نفس بازیکن بیفتد. این تیم (اولسان) مطمئناً از ۷۰ به بعد می‌افتد. یعنی اگر دوپینگ خاصی نباشد و از مواد جدیدی استفاده نکنند که در آزمایش‌ها مشخص نشود یعنی اگر شرایط عادی باشد مطمئن باشید پرسپولیس در نیمه دوم سوار بازی خواهد شد چرا که بیشتر از دو هفته است که بازی نکرده و آنقدر انرژی دارد که می‌تواند آن تیم را زمین بزند.

به نظرم پرسپولیس باید از دقیقه ۷۰ تا ۹۰ پرس‌اش را راه بیندازد چون مطمئناً آنها در این بازه زمانی خسته شده‌اند و خستگی اشتباه به وجود می‌آورد. من مخالف این هستم که از شروع بازی برویم به جنگ بهترین تیم شرق آسیا. ما باید تاکتیکی بازی کنیم و سعی کنیم از دقیقه ۷۰ به بعد از خستگی آنها استفاده کنیم و حملات بیشتری داشته باشیم.

تیمی که سوار بازی شود می‌تواند مالکیت توپ را راه بیندازد اما بازیکنان ما ابتدا باید خودشان را پیدا کنند و بفهمند از حریف ضعیف‌تر نیستند. پرسپولیس هر وقت اول برابری‌اش را حفظ کرده بعداً توانسته به حریفانش ضربه بزند. تا موقعی که این برابری به وجود نیاید باید کارگری کرد. اگر شروع بازی پرسپولیس پیچیده باشد و روی نقشه، آن وقت شما بند بسته‌ای به پای بازیکنان. مثلاً اگر بگویی چون خط دفاع آنها زیاد توپ لو می‌دهد از ابتدا بروی روی آنها پرس کنی ممکن است خیلی راحت ضربه بخوری. مربیان پرسپولیس ابتدا باید بازیکنان را آزاد کنند. همین الان قبل از شروع بازی بازیکنان در هزار بند گیر افتاده‌اند و اگر بخواهید این بندها را زیادتر کنید کار سخت می‌شود پس باید ابتدا از بند رهایشان کنید.

> جامعه حسود پیشرفتش خیلی کند و کم خواهد بود چون نمی‌روند از بهترین‌ها الگو بگیرند و همواره به بهترین‌ها حسادت می‌کنند. من از بچگی شاهینی بودم، بعد که شاه شاهین را از بین برد، گارد به وجود آمد و بعد پرسپولیس تشکیل شد و من پرسپولیسی بودم. بعد از آن رفتم طرف هما و بعد طرف استقلال اما الان دوست دارم هم پرسپولیس ببرد هم استقلال چون فوتبال ایران جمع شده و فشرد شده استقلال و پرسپولیس است و اینها هر چه قویتر باشند فوتبال کشورمان قویتر است.
>
> من در آلمان طرفدار تیم‌های شمال کشورم که اکثراً کارگری هستند مثل شالکه، دورتموند و هامبورگ. همه این تیم‌ها را دوستشان دارم اما با بایرن هیچ وقت خوب نبوده‌ام چون احساس می‌کنم یک نیروی سیاسی پشت این تیم بوده اما هر موقع بایرن با تیم‌های دیگر خارج از آلمان بازی دارد جالب است که دوست داشتم بایرن ببرد. الان هم تعجب می‌کنم از اینکه چقدر آدم حسود در کشورمان داریم که دوست ندارند پرسپولیس برنده باشد. من به شکل علنی می‌گویم بیشتر به استقلال تمایل دارم چرا که زمان مدیریت فتح‌الله‌زاده با این تیم و اعضایش رفیق بودم مثل مجتبی جباری و دیگران. طبیعتاً تمایلم بیشتر به استقلال است ولی با تمام وجود دوست دارم پرسپولیس قهرمان شود چون می‌دانم این قهرمانی چقدر به فوتبال ایران سود می‌رساند و چقدر می‌تواند اعتبار کسب کند.
>
> من دیشب (چهارشنبه شب) ساعت ۴ از خواب بیدار شدم و یک ساعت خوابم نبرد. در آن یک ساعت به پرسپولیس و بازی فینال فکر می‌کردم و افکار آن یک ساعتم را برای شما می‌گویم و بنویسید که امیدوارم قبل از بازی به دست مربیان پرسپولیس برسد.
>
> به نظرم اینها بهتر از حرف‌هایی است که درباره حسادت‌ها گفته می‌شود و نیروی پرسپولیس را کم نمی‌کند.

> پرسپولیس به صورت تاریخی یک تیم تهاجمی است و بازیکنانش باید سعی کنند هیجان حریف تبدیل به انرژی نشود و به استرس تبدیل شود. زمانی این اتفاق می‌افتد که از یک سوم نیمه حریف پرس کنیم. پرس در یک سوم دفاعی آنها خطرناک است چون دفاع ما از دروازه دور می‌شود. پرس از زمین خودمان هم خطرناک است و ممکن است با یک سانترگل بخوریم. باید یک سوم میانی هدف اولیه‌مان باشد و برویم به جنگ کره در این منطقه

> پرسپولیس به صورت تاریخی یک تیم تهاجمی است و بازیکنانش باید سعی کنند هیجان حریف تبدیل به انرژی نشود و به استرس تبدیل شود. زمانی این اتفاق می‌افتد که از یک سوم نیمه حریف پرس کنیم. پرس در یک سوم دفاعی آنها خطرناک است چون دفاع ما از دروازه دور می‌شود. پرس از زمین خودمان هم خطرناک است و ممکن است با یک سانترگل بخوریم. باید یک سوم میانی هدف اولیه‌مان باشد و برویم به جنگ کره در این منطقه

> این بازی هوش می‌خواهد. اگر ما نیمه اول را صفر- صفر ببریم توی رختکن آن وقت با غیرتی که بازیکنان ما دارند و با اعتماد به نفسی که از صفر- صفر پیدا می‌کنند و برداشتی که داشتیم که اینها چیزی سرتر از ما ندارند آن وقت در نیمه دوم پرسپولیس برنده خواهد بود. با این حساب که تیم حریف ۷ تا بازی در بیست روز کرده و پرسپولیس استراحت داشته نباید ساده شوند و در شروع بازی پرس کنند تا نفس بازیکن بیفتد. این تیم (اولسان) مطمئناً از ۷۰ به بعد می‌افتد

یادداشت

علی مغانی

روز تاریخی سرخ‌ها رسید

ببرها نه گربه هستند نه هیولا

برای اغلب ما که عادت داریم همه چیز را صفر و صد ببینیم، دشوار است که باور کنیم رقیب امروز پرسپولیس در فینال لیگ قهرمانان آسیا، نه آن تیم کوچک و شکننده‌ای است که بعضی هواداران متعصب پرسپولیس از آن یاد می‌کنند و نه آن تیم شکست ناپذیری که درباره آن به شدت اغراق شده.

اولسان در برابر ویسل کوبه خوش شانس بود که نواف شکرالله، با سختگیری تمام گل دوم ژاپنی‌ها را مردود اعلام کرد. حتی در برابر بیجینگ گوان هم شانس به کمک ببرهای کره‌ای آمد اما این را هم نمی‌توان کتمان کرد که در رقابت میان تیم‌های شرق آسیا، اولسان بی‌تردید شایسته‌ترین تیم برای رسیدن به فینال بود. آنچه آنها را به فینال رسانده، ایده‌های فوق‌العاده در فاز تهاجمی است. کارهای ترکیبی میان وینگرها و مهاجم اولسان، در استانداردهای فوتبال آسیا بسیار قابل تحسین است و هماهنگی فوق‌العاده در حملاتی که با ۴ نفر شکل می‌گیرد، از اولسان یک تیم خطرناک می‌سازد اما این‌ها بدان معنی نیست که پرسپولیس در فینال «دست پایین» را دارد.

اگر وحید و احسان بودند...

کیم دوهون، مربی ۵۰ ساله اولسان به بازیسازی از خط دفاع اصرار دارد. شروع بازی اولسان از پاس‌های متعدد میان مدافعان و انتقال تدریجی توپ به خط میانی شکل می‌گیرد. تقریباً در تمام بازی‌های حساسی که در منطقه شرق برگزار شد، مدافعان اولسان بارها در حفظ توپ، اشتباه‌های فاحشی مرتکب شدند. در مواجهه با این مدافعان پراشتباه، حضور بازیکنانی نظیر وحید امیری و احسان پهلوان که ذاتاً «اگرسیو» هستند، به شدت می‌توانست به پرسپولیس کمک کند. گل حیاتی پرسپولیس مقابل النصر را به خاطر بیاورید؛ وحید امیری با سماجت و پرسینگ مؤثر، مدافع حریف را وادار به اشتباه کرد، همان توپ روی دروازه ارسال شد و مهدی عبدی پرسپولیس را به گل رساند. این کاری است که وحید امیری در آن تبحر دارد. او در بازی ملی با بوسنی هم عیناً همین اتفاق را رقم زد و کاوه رضایی را در موقعیت گلزنی قرار داد. در کانال‌های کناری، احسان پهلوان هم همین ویژگی را در ذات فوتبالش دارد و اگر محروم نبود می‌توانست شانس استفاده از اشتباهات دنباله‌دار مدافعان اولسان را بالا ببرد. در غیاب امیری و پهلوان، یحیی گل محمدی گزینه‌های زیادی برای بهره بردن از این نقطه ضعف آشکار حریف در اختیار ندارد.

کمال، سرلک یا هر دو؟

اگر حضور احمد نوراللهی در ترکیب اصلی را قطعی بدانیم، یکی از تصمیم‌های سرنوشت ساز یحیی آن است که به طور همزمان از کمال کامیابی‌نیا و میلاد سرلک استفاده کند یا یکی از این دو هافبک مرکزی‌اش را نیمکت‌نشین کند؟ با در نظر گرفتن این واقعیت که سه مهره کلیدی پرسپولیس شرایط بازی کردن ندارند، احتمالاً کمال و سرلک هر دو در ترکیب اصلی قرار می‌گیرند. اگرچه بعضی هواداران به طعنه از اخراج‌های بی‌موقع کامیابی‌نیا یاد می‌کنند اما در این بازی خاص، کمال می‌تواند برای پرسپولیس مهره‌ای مؤثر باشد.

این بازی، بازی هافبک هاست. اگر خط میانی پرسپولیس، همانی باشد که در بازی با السد بود، می‌توان با امیدواری‌های بیشتری به فینال امروز نگاه کرد. در دیدار با السد، مردان خط میانی پرسپولیس با هوشمندی تمام و پوشش تمام فضاهای مؤثر، مطلقاً اجازه طراحی حمله به هافبک‌های سرشناس حریف ندادند. السد در آن بازی با وجود مالکیت نسبی توپ، موقعیت‌های به مراتب کمتری نسبت به پرسپولیس داشت و تا پایان بازی در فرآیند انتقال ناموفق بود. در فینال امروز، پرسپولیس به همان میزان از آمادگی ذهنی و آگاهی محیطی هافبک‌هایش نیاز دارد.

بزرگترین آزمون سیدجلال- کنعانی

در هر دو دوره‌ای که پرسپولیس به فینال رسیده، شجاع خلیل‌زاده مهره اصلی خط دفاعی بود. حالا در غیاب شجاع، زوج سیدجلال حسینی و کنعانی زادگان، در معرض بزرگترین آزمون ممکن قرار گرفته. کاپیتان پرسپولیس اگرچه نسبت به دوران جوانی چابکی کمتری دارد اما هنوز هم به شدت قابل اعتماد است. درباره کنعانی هم باید به این نکته اشاره کرد که او یکی از بهترین مدافعان فوتبال ایران در فاز انتقال توپ از دفاع به حمله است و همین ویژگی اوست که باعث شده سه مربی اخیر تیم ملی، او را به عنوان مهره‌ای ثابت در خط دفاعی تیم ملی به کار بگیرند. با این حال زوج سیدجلال- کنعانی تا به حال به اندازه کافی تحت فشار قرار نگرفته و بازی امروز، یکی از چالش‌های بزرگ زوج خط دفاعی پرسپولیس در این دیدار حساس است.

نگاه

سپهر خرمی

کلید موفقیت سرخ‌ها در گرومهار سه بازیکن اولسان

ظهر امروز از ساعت ۱۵:۳۰ دیدار پایانی لیگ قهرمانان آسیا بین دو تیم پرسپولیس ایران و اولسان هیوندای کره‌جنوبی با سوت داور قطری آغاز خواهد شد. بی‌شک طولانی‌ترین جمعه چند سال اخیر برای هواداران پرسپولیس سپری شد و انتظارها بعد از وقفه‌ای دو ماهه از صعود به فینال این رقابت‌ها به پایان رسید.

اولسان در بسیاری از آمارهای فنی نسبت به شاگردان یحیی گل‌محمدی برتری دارد و در واقع رتبه نخست اکثر عملکردهای فنی تیمی در قاره است اما آیا این تیم واقعاً شکست ناپذیر است و یا پرسپولیسی‌ها با اندکی تدبیر می‌توانند قفل قهرمانی در لیگ قهرمانان قاره کهن را برای اولین بار باز کنند؟

مهار سه بازیکن کلیدی اولسان؛ واجب‌تر از نان شب!

تیم فوتبال اولسان هیوندای کره، بیش از هر تیم دیگری در بخش شرق و غرب آسیا در امر گلزنی موفق بوده؛ ۲۱ گل زده آماری است که این تیم را در صدر جدول بهترین خط حمله این تورنمنت قرار داده است. نکته حائز اهمیت اما جایی است که بدانیم ۱۴ گل از این ۲۱ گل را فقط سه بازیکن تیم وارد دروازه رقبا کرده‌اند. جونیور نگرائو برزیلی و بیورن یانسن نروژی دو مهاجم خطرناک آنها هستند که هر کدام ۵ بار موفق به گلزنی شدند و یون بیت گرام هافبک باتجربه و کره‌ای این تیم نیز با زدن ۴ گل و دادن ۳ پاس گل ثابت کرده که به شدت بازیکن باکیفیت و البته خطرناکی است.

جونیور نگرائو در ۳۰ مسابقه فصل اخیر لیگ کره جنوبی موفق به زدن ۲۷ گل شد اما تعلل خط دفاعی این تیم در چند مسابقه آخر باعث شد تا قهرمانی را به رقیب دیرینه خود واگذار کنند. اگر بدانیم که ۱۶ گل از ۲۱ گل این تیم از داخل محوطه جریمه به ثمر رسیده مهار این سه بازیکن می‌تواند زمینه‌ساز یک «کلین‌شیت» دیگر و یا همان بسته نگه داشتن دروازه از سوی حامد لک شود که اگر این اتفاق رخ دهد پرسپولیس اولین تیم تاریخ لیگ قهرمانان خواهد بود که توانسته در شش مسابقه دروازه تیمش را بسته نگه دارد.

ترکیب احتمالی؛ کمال کامیابی‌نیا بیرون و مهدی شیری ثابت

شاید بدترین اتفاق ممکن برای یحیی گل محمدی، لغو دیدار با ذوب آهن در ورزشگاه آزادی بود چرا که او نتوانست ترکیب‌های مدنظرش را در مسابقات رسمی لیگ برتر تست کند و حالا باید بهترین نفراتش را بدون برگزاری دیدار رسمی طی ۲۰ روز اخیر راهی دیدار پایانی کند. برای بررسی دقیق‌تر ترکیب اصلی اما بد نیست نگاهی به دیدار درون تیمی سرخپوشان در ورزشگاه آزادی بیندازیم که با وجود لغو مسابقه با ذوب آهن، یحیی فرصت را غنیمت شمرد و دیدار تدارکاتی جدی بین دو تیم پرسپولیس برگزار کرد. در این مسابقه، بازیکنان محروم و کسانی که در لیست دیدار پایانی نیستند در تیم دوم بازی کردند اما حضور کمال کامیابی‌نیا در ترکیب تیم ذخیره‌ها این امر را تقریباً روشن کرد که سرلک و احمد نوراللهی دو هافبک دفاعی سرخپوشان مقابل اولسان کره‌جنوبی خواهند بود پس مهدی شیری نیز به عنوان دفاع راست وارد زمین می‌شود و سیامک نعمتی طبق چند مسابقه اخیر در پست هافبک راست وظیفه نفوذ و ارسال از جناحین را بر عهده خواهد داشت. بشار رسن و امید عالیشاه دیگر هافبک‌های این تقابل حساس خواهند بود. همچنین مهدی عبدی هم به طور حتم تک مهاجم سرخ‌ها خواهد بود. گفتنی است حضور محمدحسین کنعانی‌زادگان، سیدجلال حسینی و حامد لک نیز کاملاً واضح و مبرهن خواهد بود.

چهارمین فینال آسیایی پرسپولیس

پرسپولیس با مربیگری یحیی گل محمدی در آستانه قهرمانی در لیگ قهرمانان آسیا است؛ اتفاقی که در صورت رخ دادن، برای اولین بار می‌تواند جام قهرمانی در این رقابت‌ها را به یک تیم ایرانی برساند. پیش‌تر اما سرخپوشان در سال ۱۹۹۰ موفق شده بودند در فینال جام در جام آسیا با پیروزی یک بر صفر در مجموع دو دیدار رفت و برگشت مقابل المحرق بحرین قهرمان این تورنمنت آسیایی شوند.

در سال ۱۹۹۲ نیز بار دیگر سرخپوشان به فینال جام در جام رسیدند ولی این بار مقابل نیسان ژاپن ناکام بودند تا نایب قهرمانی نصیب قرمزهای پایتخت شود. پرسپولیس سال ۲۰۱۸ و در ورژن جدید طراحی لیگ قهرمانان آسیا برای اولین بار با مربیگری برانکو ایوانکوویچ به فینال این رقابت‌ها راه یافت و در دو دیدار رفت و برگشت با شکست دو بر صفر مقابل کاشیما ژاپن به مقام نایب قهرمانی بسنده کرد. این بار در سال ۲۰۲۰ که طولانی‌ترین زمان ممکن برای برگزاری یک رقابت بین‌المللی به واسطه شیوع ویروس کرونا بود با مربی ایرانی چون یحیی گل محمدی به فینال راه یافته و باید مقابل اولسان کره جنوبی قرار بگیرد و نکته شایان ذکر اینکه اولین فینال آسیایی است که قهرمانش با یک تک مسابقه در زمین بی‌طرف مشخص خواهد شد.